

FEMME FATALE: ŽENA, SMRTELNOST A MUŽSKÁ OBRAZOTVORNOST VE VĚCI MAKROPULOS

Alfred Thomas

Na rozdíl od tradiční interpretace dramatu *Věc Makropulos* (1922) od českého spisovatele Karla Čapka jako příklad pro science fiction nebo pro demokraticko-relativistickou diskusi o výhodách a nevýhodách dlouhověkosti, se autor chápe revizionistickým způsobem psychoanalýzy a ve svém článku „Femme fatale“ tvrdí, že Čapkovo drama vypovídá daleko víc o lidské iracionalitě než racionalitě. Thomas argumentuje dále tím, že ve *Věci Makropulos* – podobně jako v jejím operním zpracování od moravského skladatele Leoše Janáčka (1923–25) – fungují protagonistka Emilie Marty a s ní symbioticky spojená „věc“ jako psychologické projekce umělecké mužské obrazotvornosti, především strachu před smrtí a projekce marné snahy po věčnosti v sekulárním světě, kde eschatologická témata smrtelnosti a nesmrtelnosti nenacházejí tělesné podoby.